

Sestry a bratři,

dnešní neděle 14. 2. 2021 je v církevním roce poslední neděle po svátku Zjevení Páně – poslední neděle vánoční doby. Popeleční středou 17. 2. (příští týden) začíná čtyřicetidenní (počítáno bez nedělí) předvelikonoční postní čas. Dnešní den je neděle Proměnění Páně (čti Mk 9,2 – 9). Tři nejbližší Ježíšovi učedníci Petr, Jakub a Jan směli na okamžik spatřit Kristovu slávu a ujistit se, že jejich Mistr a Pán je opravdu Boží Syn. A to především proto, aby s ním unesli blížící se jeho utrpení a smrt. Na hoře Proměnění viděli učedníci v duchovní vizi svého Pána, jak rozmlouvá s Elijášem a Mojžíšem – s nejvýznamnějšími starozákonními (SZ) postavami. Proto je na dnešek dáno podle ekumenického lekcionáře SZ čtení z 2. knihy Královské o závěru pozemského života proroka Elijáše. Je to méně známé, proto prosím, přečtěte si tento oddíl z Bible: 2K 2,1 – 13.

Elijášův konec fyzického života je obestřen tajemstvím. /Smrt každého člověka je zahalena tajemstvím./ Víchr (verše 1. a 11.), bouře, vichřice /to je význam zde použitého hebrejského slova/ je v Bibli znamením bezprostřední Boží blízkosti. Svou poslední pozemskou pouť podnikne prorok Elijáš spolu se svým nástupcem Elíšou (viz 1K 19,19) po známých posvátných místech Gilgálu, Bét – elu /= Kamenný kruh/ a Jerichu. Elijáš tuší, že již bude Hospodinem ukončen jeho pozemský život, a proto chce být sám – opakovaně to Elíšovi říká. Mladý Elíša je však neodbytný, nechce svého učitele opustit, chce s ním být do poslední chvíle. /I my máme zkušenost, že někdy chce být umírající člověk sám. A my bychom tolik chtěli být až do posledního jeho dechu s ním./ Elíša se tak stává svědkem Elijášova podivuhodného a tajemstvím obestřeného odchodu k Bohu, do Boží sféry, do jiné dimenze.

50 prorockých žáků je přítomno při zázračném přechodu řeky Jordánu, kdy se Elijáš prokazuje jako Mojžíš (Ex 14,21n). Místo hole však Elijáš užívá svinutého pláště. Podle starověkých představ je oděv prosycen osobností svého nositele a jeho činů. V tomto případě svatosti Elijáše. /Asi proto většina z nás si dlouho ponechává nějaké oblečení svého drahého zesnulého.../

Elijáš potom vyzývá Elíšu, aby si řekl poslední přání, než budou od sebe odloučeni – než bude starý prorok „vzat vzhůru“. Elíša si žádá – prosí o dvojnásobný díl ducha (Božího Ducha). Stejný obrat nacházíme v Dt 21,17, kde se píše o dědickém podílu prvorozeného syna. Elíša se zřejmě hlásí o prvorozenecké právo – jako Elijášův „syn“ a nástupce, pokračovatel. Elijášova odpověď je nejasná, vyhýbavá, neboť prorok

dobře ví, že Hospodinův duch se nedědí, nepředává automaticky, nýbrž jej Bůh svobodně dává – komu chce a jak sám chce. Když byl Eliáš vzat do Boží sféry, Eliáš roztrhl své roucho – to byl ve SZ době obvyklý projev zármutku. Zdvížením Eliášova pláště a opakováním divu rozdělení vod Jordánu se Eliáš ujímá svého prorockého úkolu a poslání – Eliášova nástupnictví.

Sestry a bratři, brzy vstoupíme do postní doby předvelikonoční. Ať víra ve vítězného Krista nás posiluje v těžkých chvílích postního pláče, pokání, starostí a trápení. Vždyť máme naději, že s Kristem nakonec zvítězíme a budeme přijati do Božích sfér, do Božího království, podobně jako starozákonní Eliáš.

Přeji vám všem klidný a duchovně prožitý vstup do postní doby. Požehnanou Popeleční středu!

/Jindřiška Buttová, slovo na neděli 14. 2. 2021/